

NYING

MEDLEMSBREV FÖR GUSTAF SCHRÖDER-SÄLLSKAPET

Kring Gustaf Schröders

NYING

I detta
nummer:

*God Jul och
Gott Nytt År*

Styrelsen vill önska alla medlemmar en riktigt God Jul och ett Gott Nytt År. Vi återkommer med nya krafter nästa år. Njut av helgerna!

*Knäcker du jul-
nöten på sidan 3?*

Vi vill testa dina kunskaper om Gustafs författarskap med en liten julnöt. Du kan vinna en fickkniv! Sidan 3.

Rolf Svenssons teckning på varg ur Jaktkamraten nr 52 2005

Vargproblem på 1800-talet

Årets julläsning har vi som vanligt hämtat ur den kommande årsboken Mellan Kölen och Siljan, som utkom 1902. Kapitlet heter Vargar och hundar och rovdjursproblemen som Gustaf beskriver här verkar förvånansvärt lika dagens. Läs sidan 4-7.

Gustafs konstnär- talanger förbryllar

Gustafs talanger som författare finns det ingen tveksamhet om. Men hans förmåga att teckna och måla har förbryllat mig många gånger.

Det finns ganska många teckningar och målningar bevarade på Såguddens Museum som visar Gustafs konstnärssådra.

Särskilt hans akvareller är riktigt autentiska, fränsett att proportionerna på människor och djur inte överensstämmer alltid.

På teckningen jag visar här till höger illustrerar "den första rågen", som skördats på det enkla finnbostället.

Stämningen är suverän i bilden, men som sagt förhållandet mellan personernas storlek och landskapet haltar en del.

Men samtidigt visar detta en naiv charm som jag tycker ökar de här konstverkens värde.

Gustafs teckningar blir ett fint stöd till de berättelser han skrivit. Han har en teckning på

den största björnen han skjutit vid Långsätern.

Och återigen är det proportionerna som spelar betraktaren ett spratt. Enligt Gustafs teckning är björnen han skjutit verkligen

stor. När den ligger på släden framför den lilla timrade stugan är björnen imponerande – även om den inte vägde så mycket i själva verket.

Gustaf har gjort en teckning på björnskall, som visar hur man på den tiden jagade björn på vintern – det vill säga när björnarna låg i ide.

Den teckningen har också märkliga proportioner mellan människor och landskap, men

visar också en dråplig sekvens när jägarna desperat försöker slå ihjäl den nyvaknade björnen med bösskolvarna.

Årsboken 2012 på gång

Just nu är slutarbetet på nästa årsbok i full gång. Det blir **Mellan Kölen och Siljan**, från 1902, som blir vår tjugonde årsbok.

Enligt årsmötets beslut skall årsboken med inbetalningskortet för medlemsavgiften skickas ut tidigare i fortsättningen. Detta beroende på att vi ändrat vårt verksamhetsår till kalenderår.

På kassörens uppdrag gör jag nu en vädjan om att alla som ännu inte betalat sin årsavgift för 2011 gör detta snarast.

Den som inte betalat när det blir dags för nästa utskick i februari kommer inte att få någon bok.

Så rannsaka ditt minne, annars riskerar du att bli utan den tjugonde årsboken.

Dessutom är det en moralisk fråga; om du behållit din bok, men inte betalat så har du faktiskt inte gjort rätt för dig.

Men viktigast av allt är att vi kan behålla så många medlemmar som möjligt. Det är grunden till att vi kan fortsätta vårt arbete med bland annat återutgivning av böcker.

För att du skall få en känsla för den kommande boken rekommenderar jag dig att läsa vår julberättelse som är ett avsnitt ur *Mellan Kölen och Siljan*.

*En riktigt God Jul
önskar sekreteraren.*

NYING är medlemsbrev för Gustaf Schröder-Sällskapet

Utgivare: Sällskapets sekreterare
Per-Olof Lönnroth,
Tel. 0571-341 20 Fax: 0571-341 71.
Ordförande: Lars Mebius
Tel. 0570-502 20
Kassör: Alf Davidsson
Tel. 0573-770067

Postadress: Box 133, 671 23 ARVIKA
Gustaf Schröder-Sällskapets postgirokonto:
464 56 93 - 5.
E-post: sallskapet@gustafschroder.se
Tryck: One Digitaltryck, Karlstad 2010
ISSN 1102-8238
Produktion: POEM Förlag, Arvika

Vilken Schröderkväll med Ove Köhler i Arvika

Det här året har gått i Gustafs tecken i Arvika. I samband med Arvikas 100-årsjubileum har Gustaf Schröder-Sällskapet varit extra flitiga.

Det började med en specialvecka på Såguddens museum där jägaren Gustaf Schröder stod i centrum. Senare i höst anordnades en tre veckor lång utställning i biblioteket där författaren profilerades.

Vi fick mycket uppmärksamhet för de här aktiviteterna och inte minst blev den avslutande Schröderkvällen i biblioteket i september mycket populär.

Mycket folk kom för att lyssna

till Ove Köhler, när han berättade om sitt möte med Gustaf och hans författarskap.

Han berättade också om sina möten med Gustafs ättlingar, som var fyllda av många roliga poänger.

I samband med detta visades också det bildspel om Gustaf, som sekreteraren sammanställt. Ett bildspel som sekreteraren varit på turné med i Sverige under hösten.

Ove Köhler fick stora applåder och blommor efter sitt framträdande på Arvikas bibliotek i september.

Kan du knäcka julnöten 2011?

Julnöten har blivit en uppskattad tradition i julnumret av NYING.

Därför fortsätter vi med denna lilla kluriga nöt, som lockar många av våra medlemmar att läsa i Gustafs böcker litet extra.

Nu kommer en ny där vi testar dina kunskaper om Gustaf och hans författarskap. Var någonstans finns denna **kapitelinledning** i någon av Gustafs böcker. Kan du säga var deltar du i en dragning om en fickkniv i rostfritt stål.

Skicka svaret till Gustaf Schröder-Sällskapet, Box 133, 671 23 Arvika. Eller mejl: sallskapet@gustafschroder.se

"Långsamt framskredo under hård försakelse de mörka vin- terdagarna, tills äntligen solen höjde sig och lyste upp den snöbetäckta vildmarken samt småningom smälte de djupa

drivorna. Snön blev grovkornig och skaren stark, så att unge Matts ibland kunde i ilande fart på sina skidor söka spår efter vilt och färdas vida ut i skogen."

VARGAR OCH HUNDAR

Årets julberättelse är hämtad ur boken Mellan Kölen och Siljan. Detta är ett avsnitt ur den kommande årsboken 2012. Problemet känns väldigt bekant idag, nästan 100 år senare. Illustrationer: Rolf Svensson ur Jaktkamraten nr 52, 2005.

Under den tid jag växte upp, eller på 1820- och början av 1830-talet, lade vargarna betydliga hinder i vägen för jakten med stövare.

Den tidens jägare jagade med förkärlek haren vid de tillfällen han ömsade färg, eller höst och vår. Vargarna passade emellertid härunder alltid på att, om tillfället var gynnsamt, angripa hundarna, och man ville därför gärna ha så många jaktkamrater med sig som man kunde få. Då det emellertid icke alltid var så lätt att finna sådana, tog man med till skogen vad som i den vägen fanns att få. Soldaten var härvid självskriven, ty hans musköt small, så det dundrade i höjderna. Bondskyttarna, som fågeljägarna bland allmogemännen kallades, voro för ifrågavarande ändamål mindre lämpliga. Deras finkalibrade lodbössor smällde ej högre, än då en "fullpant" (fullvuxen) karl slog ihop nävarna. Återstodo pojkar; de kunde skrika och föra oljud. Fanns bland dem någon äldre och hyggeligare, försågs han vanligen med en gammal ryttarepistol med grov kaliber, ty den small bra.

Skjuta och väsnas skulle alla, tills hundarna fått upp, men där-efter fingo pojkar icke "knätta i sig" (tala eller ropa); men fingo de höra någon av hundarna tjuta eller jämra sig, då skulle "det gå löst", d.v.s. då skulle de hojta, skrika och vråla så mycket de förmådde. Harskramlan skulle svängas med kraft, och pistolen skjutas av och laddas med största skyndsamhet, allt under det man skyndade dit, vareast hundens tjut kallade på hjälp.

Hundarna som skulle driva,

förseddes, om man så hade, med s. k. "broddhals", ett halsband av järn. En och annan jägare sökte dessutom skydda sina hundar med att även om livet förse dem med ett sådant skyddande band.

Ett annat sätt att skydda hundarna var att bstryka dem med s. k. björktjära eller som den ock benämndes "Ryssolja". Ehuru man förmenade, att den genom sin vidriga lukt borde skydda hundarna, hände likväl, att ett par härmed insmorda hundar, som hörde gården till, blevo vargamat. Felet i detta fall var dock, enligt drängarnas tro, icke oljans utan finngubbens, som tillrett den: han hade ej velat läsa över den, något som han likväl kunde.

Under harjakten hände stundom, att jägarna kunde få skjuta en varg, då någon av hundarna angreps av en eller flera dylika rovdjur, men sällsynt måtte detta dock hava varit, ty icke blev någon varg skjuten under pågående jakt av jägare i min närhet eller av dem jag kände. Att vargarna voro grundligt hatade av alla jägare och hundägare liksom av allmogen, torde vara överflödigt att nämna.

Också voro alla eniga i strävandet att taga så många vargars liv som möjligt, och var och en gjorde härför sitt bästa. Att döda vargen vid "Vakgluggen" — ett vanligt namn på det håll, man i och för vargars fångande gjort i ladugårdsväggen — var det mest brukliga sättet, helst som det var möjligt för var och en att begagna sig därav. Den enda svårighet,

som detta tillvägagångssätt erbjöd, var lämpligt lockbetes, åtels, anskaffande.

Herrarna köpte vanligen en utskottshäst och lade ut denna, så snart snö föll och man hade utsikt att kunna få skjuta vargen. Allmogemännen, som inte hade råd att köpa en häst, ehuru sådana den tiden voro billiga*) måste däremot vanligen avvakta att något husdjur självdog eller förolyckades på något sätt som gjorde, att man icke ville äta köttet; men hade man nu på något sätt fått en "åtel", så var man också ihärdig i att vaka. Lyckades man därtill fälla en varg, ansågs detta som en alldeles särskild heder.

På större herrgårdar gjorde man sig vanligen en varg-grop, stundom flera. Dessa gillrades, då man fick kunskap om, att vargarna voro på trakten, något som mycket snart spreds i socknen.

Lyckades man på ett eller annat sätt oskadliggöra en varg, så teg man givetvis aldrig härmed.

Hade man fått ett gråben i någon grop, kom hela grannskapet dit för att betrakta den hatade besten och erbjuda sin hjälp vid hans dödande. I den ort, där jag bodde, dödades de i gropen fångade vargarna gärna på det

* En tunna havre var länge ett stående pris, men då skulle huden återlämnas till säljaren. Därtill kommo dock tjugofyra skilling och ett halvstop brännvin till avdragen (flåbusen). En utskottshäst var sålunda för många allt för dyr, och detta frälste nog mången vargs, los och rävs liv.

sätt, att man satte ned en stång i gropen och lät vargen bita däri. Man lät därefter en löpsnara glida nedåt över stängen; om lyckan var god, föll den om vargens hals. Man halade därpå upp honom till gropens kant och ändade hans liv med några kraftiga slag på hans skalle.

På så sätt avlivades också de vargar, jag såg fångade i grop. Anledningen till att man använde snara och ej sköt vargen därnere i gropen var, att krutröken bet sig in i gropens väggar och varnade andra vargar och rävar för den farliga platsen.

Det var emellertid icke varje år, som man lyckades få varg i gropen. Lo fångades sällan i gropar, men däremot ganska ofta räv.

Som bete att locka vargen med, använde man, i synnerhet då man visste, att många vargar voro i närheten, ibland en liten hund. Den tjöt och jämrade sig emellertid hela natten på ett så ynkligt sätt, att man tyckte synd om den lilla stackarn. Ett mera vanligt bete var ankor. Just för gropens skull höll man sig med sådana. Honor föredrogs framför hanar, ty honorna hade högre röst och tycktes också mera benägna att låta höra den.

Hade man därtill två gropar så nära varandra, att de däri instängda ankorna kunde höra varandra, ansågs det mycket fördelaktigt. Anka som lockbete i gropen i stället för hund var fördelaktigare därför, att man med den kunde locka även lo och räv i gropen. Som bevis på

ankans företräde i detta avseende, berättades mig att en bonde i Emterud i Eda socken på en gång fått en varg, en räv och en ulv i gropen. Detta lät besynnerligt nog för en med den traktens uttryckssätt obekant främling, men folket i den lycklige fångstmannens hemort förstod det bra, ty "Stenulf" eller "ölv" är där liktydigt med uv.

Många berättelser voro i om-

lopp om lyckade fångster i än den och än den gropen. Så berättade man, att det ibland hände, att vargarna voro så glupska och avundsjuka på varandra, att de formligen kapplöpte för att tillägna sig lockbetet och därvid ej kunde hejda sig, utan hade först den ena så den andra fallit ned i gropen.

På så sätt hade man flestades fått ända till fem och sju vargar i en grop. Jag vet med säkerhet, att sådant hänt vid Vägsjöfors bruk i Vitsands socken och vid Sälboda i Gunnarskog. Själv

har jag dock icke sett mer än två vargar på en gång i gropen.

Utom vargar fångade man på detta sätt ehuru mera sällan lo, oftare räv och — käringar. Om flere av dessa sistnämnda sällsamma fångster och om hur dessa egendomliga byten förhållit sig i gropen, har jag hört många lustiga berättelser; och jag vet bestämt, att hovjägmästare Falk en gång hade att hissa upp ett

dylikt byte ur en av sina gropar. En och annan hund liksom då och då en kalv drumlade även stundom ned i en och annan av dessa gropar. Att dessa husdjur ibland föllo ned i gropen, var dock endast föranlett av grov vårdslöshet från deras sida, som täckt eller pålagt lämmarna för sommaren.

Saxar gillrades även speciellt för varg och förseddes då med passande bete, men råkade någon varg, som nog hände, att fastna i dem, slet han sig vanligen, ty saxar särskilt avsedda för varg torde icke funnits, åtmistone såg jag aldrig några sådana. Till vargfångst begagnade man sålunda vanliga rävsaxar. En och annan försedde dem med taggar, och råkade vargen fastna i en sådan, hade han svårt att slita sig; men hur det nu än var, fick man likväl stundom en och annan varg även i den enklare rävsaxen, där odjuret då antingen dödades med slag av något tillhygge eller sköts.

Om sådana vargskall och om de till dem hörande jakttygen hörde jag emellertid under min uppväxttid i västra Värmland aldrig talas; däremot skulle sådana under min ungdomstid

företagits i Värmlands sydligaste del, Värmlandsnäs, med större eller mindre framgång.

Tillfälligtvis sköts nog också många varg ute i skogen, liksom man även hade exempel på, att skyttar, då passande tillfälle gavs, ringade och jagade vargar, men de flesta av dessa rovdjur fångades likväl i grop eller skötos vid vakgluggen. Men utom dessa sätt hade man varjehanda andra metoder att fånga den både hatade och fruktade vargen. Bland sådana mindre vanliga men likväl begagnade tillvägagångssätt må nämnas: en härför särskilt anordnad kluven bräda, gillerstock och en mekanisk metkrok, vilka alla jag sett användas.

Så fasligt fruktade voro emellertid icke vargarna av gemene man. I min hemort hade man intet att berätta om vargars anfall på människor i senare tid, men väl från förgångna. Skulle någon ut efter mörkrets inbrott i något ärende, ansågs en sticklåga eller ett bloss såsom fullt skyddande, men sällan gingo dock kvinnor och barn ut utan skydd av någon äldre person.

Formän och enstaka resande jagades visserligen en och annan gång av vargarna, d.v.s. dessa följde efter den resande och sprungit omkring släden, men jag hörde icke berättas om, att de verkligen angrepp någon vägfärande. Att på detta sätt av vargar förföljda resande lyckats rädda sig undan ett angrepp, tillskrev man den omständigheten, att de låtit ett utkastat rep släpa och slingra efter släden, man menade nämligen, att vargarna häri sågo ett försåt. En bruksbokhållare B. sade sig sålunda vara fullt övertygad om, att han och hans hund under en slädfärd, då de förföljts av vargar, blivit räddade därigenom, att B. upplöst sitt långa röda pälsskärp och låtit

detta släpa efter släden.

Huru härmed var, är ej gott att säga, men säkert är emellertid, att vargarna i västra Värmland åtminstone den tiden om vilken jag talar, på långt när ej voro så vilda som man genom berättelser hörde, att de voro på andra orter; men särdeles djärva voro de många gånger.

Så hände hos bonden Lars Nordkvist i Älvdalen, att en varg var så i farten med att anamma en gris, att då denne hoppade in genom den öppna dörren till svinhuset, följde vargen efter och blev instängd där av den till hands varande pigan. Flera andra berättelser om vargarnas djärvhet voro även i omlopp, och man var alltid på sin vakt mot dem. "Akta er för vargarna" var en varning som barn och ungdom ofta fingo höra.

Helt säkert fanns det icke många av den tidens pojkar, vilka hade sina hem vid sjöar och större slätter, som icke mer än en gång sett vargar. Det var sålunda ingenting ovanligt, att i högvinterstid få se dem mitt på dagen, i sakta mak och i långa rader, fem, sju eller flera, den ene efter den andra, promenera på något avstånd från gårdarna och i månlysa kvällar alldeles intill bostäderna.

Då skyndade man att se efter, om hunden var tillstädes, och gick ej ut i onödan.

De, som bodde nära skogen eller i bergen, fingo ej så ofta se odjuren; däremot fingo de desto oftare höra dem tjuta, varvid den ena vargen alltid svarade på den andras tjut; det lät hemsamt och ohyggligt, och väckte även oro och beklämning hos dem som hörde odjuret.

"Det blir oväder och kallt, när vargarna tjuta", sade gammalt folk.

Vintern 1837, under vilken jag som skolgosse vistades vid

ett bruk, var både snörik och bister.

Vargarna kommo tidigt det året, tyckte man, och tidigt fingo också hundarna flytta till ladugården, där de hade sina burar. Man var rädd för vargen.

Den enda hund, som hade sin frihet, var den stora, släthåriga vallhunden, men så var också Storm beklädd med "broddbånd" både om halsen och om skulderna. Han var dessutom van att handskas med vargarna under sommaren, då de angrepp småkreaturen, och många gånger med heder hava bestått med arvfienden. Kom så en kväll under själva julhelgen, då huset var fullt av främmande och man dansade och lekte. Plötsligt blev man avbruten av hundskall och buller i förstugan. Dörren slogs upp, och där stod Storm och skällde förtvivlat. Ytterdörren hade han sparkat upp och ute från trappan hörde man även buller.

Man förstod strax, att Storm hade blivit angripen av vargarna samt att dessa varit eller synt honom vara alltför överlägsna, varför han tagit till reträtten, lyckats sparka upp ytterdörren och inkommen i förstugan gripit till offensiven, åtminstone på så sätt att han skällde så mycket han förmådde.

Vargspåren i snön bekräftade, vad man förmodat, och Storm blev efter den dagen bunden i ladugården hos de andra hundarna.

Några dagar in på nyåret berättade man, att vargarna tagit "Pers på Näset" bandhund i själva hundkojan. De hade ryckt ut honom så häftigt och kraftigt, att till och med hundkojan rubbats. Av den stora starka bandhunden fanns ej mera kvar än några hårtussar. Då harmades man och lovade hämnas.

Jag var med på detta hämn-

detåg, då förvaltaren och min informator voro ute med en gris för att locka fram vargarna inom skotthåll, men hur än grisen skrek, då vi pojkar nöpo honom i öronen, så visade sig inga vargar. Däremot hade vi fått frysa ungefär så mycket som vi tålde vid, men på vargjakt hade vi i alla fall varit.

Det blev emellertid jubel i hela gården, då kontorspojken, som satte ut ankan om kvällarna och tog hem henne morgnarna, en vacker dag rapporterade, att det fanns en varg i groppen och flera till.

Alla, som kunde komma ifrån, askyndade dit, och man fick då tillfälle fröjda sig åt, att groppen verkligen fångat två vargar, som helt hastigt fingo sin bane, pålsarna upphängdes sedermera till allmänt beskådande.

Vid vakgluggar postade man under denna vinter mycket flitigt, ävenså gjordes flera nya försök med grisen, liksom med saxarna, men någon mer varg fingo vi icke den vintern.

Kom så våren, snön smälte och gick delvis av. Då tyckte förvaltaren synd om de under hela vintern kopplade hundarna och släppte dem lösa. Jag var tillfälligtvis nere vid smedjorna och stod där och pratade med ett par av smederna, då vi fingo höra hundarna driva. Jag frågade smeden Lars Örn, med vilken jag någon gång fått följa till skogen, om det icke kunde vara fara för hundarna, som drevo för "full hals", men han lugnade mig med att säga att vargarna alldeles säkert nu dragit sig tillbaka till vildmarken, det var ju så långt på våren.

Men ehuru våren verkligen var långt framskriden, låg dock snö kvar här och där; särskilt lade vi märke till en stor snöfläck uppe i bergåsen. På den höllo vi ögonen för att få se, om vi skulle kunna

bli varse haren, då han, som vi av jaktens gång kunde sluta oss till, skulle kila över denna lilla slätt. Stor blev dock vår förskräckelse och ångest, då vi i stället för den väntade haren fingo se en varg i långa språng sätta över platsen, där snön låg, och rusa rätt åt det håll där vi hörde, att hundarna voro.

Genast började vi ropa och springa ditåt och med oss följde en hel del folk, emedan man utan att veta vad som stod på, likväl anade att något var på tok, då man hörde hundarna driva, såg oss springa och hörde oss ropa allt vad vi förmodde. Därtill hade vi också goda skäl, ty Diana, vår bästa och mest värderade hund, som städse "låg före" i drevet, hörde vi tjuta och jämra sig några tag, varefter det blev tyst.

Om möjligt ropade vi och väsnades ännu mera än förut, vi hindrades dock snart i vårt språng av snön, som låg så djup, att det tjänade ingenting till att vi skyndade, ty Diana kunde vi ej rädda och de, andre hundarna ej heller; men vi skulle i alla händelser fram till det ställe, där Diana fått låta sitt liv för sin jaktlust. Lars gick nu före mig genom snön, sina träskor hade han tappat och hade ej annat än strumporna på fötterna, men därvid fäste han sig tydligen icke, han klev endast på och så fort, att jag blev efter. Snart upphanns jag av ett par arbetare, som följt efter oss; av dem fick jag veta, att förvaltaren fått bud och att han snart skulle komma med bössan, ty man hade av Dianas jämmerrop förstått, att vargarna voro nära.

Ju högre upp i berget jag kom, desto djupare blev snön, och jag sjönk oupphörligt ned så långt benen räckte. Jag blev också snart andfådd och måste vila.

När jag äntligen kom fram till platsen, stodo där redan flera

personer och bland dem förvaltaren. Alla sågo allvarsamma ut och ondgjordes över vargarna. Överallt såg man blodspår i snön, det överallt kringstänkta blodet gjorde tydligt, att två vargar på en gång gripit Diana och bokstavligen slitit av henne på mitten. När jag såg allt detta och hörde vad som skett, började jag gråta och jämra mig. Förvaltaren sökte trösta mig: vi hade ju "Jäger" kvar och de andra hundarna med, ty man hade ropat till honom, att de voro hemkomna. Jag skulle ej ta så hårt vid mig, sade han, vi borde vara glada över, att vi fått behålla någon hund, det hade ju varit flera vargar efter hunfarna, och därmed visade han på vargspåren, som tydligen härrörde från flera av dessa rovdjur. Sig själv anklagade han därför, att han släppt hundarna lösa, och slutade med att förklara, att där vi nu voro, hade vi ingenting vidare att göra, var och en borde gå till sitt.

Emellertid framkallade Dianas oförmodade slut en förstämning i gården som varade flera dagar, och man önskade mer än en gång alla vargar till självaste hel—

Då vi började jaga på senvåren, saknades Diana mera än en gång, men då hon sedermera ersattes av ett par andra goda hundar, glömdes efterhand både hon och vargarna.

Du får läsa om den spännande avslutningen i det här kapitlet när årsboken kommer i månads-skiftet februari-mars.

Du glömmer väl inte betala medlemsavgiften 250 kronor? Inbetalningskortet följer med årsboken!

Avsändare:
Gustaf Schröder-Sällskapet
Box 133
671 23 ARVIKA

B

Gustaf var på bokmässan igen

En handfull nya medlemmar blev det när Gustaf Schröder-Sällskapet än en gång deltog på Bokmässan i Karlstad i slutet av november. I tre dagar turades Birgitta och Lars Mebius om med Alf Davidsson att under mässan berätta om Gustaf och vårt Sällskap.

Schröder-Shoppen

Här kan Du köpa medlemsprylar och komplettera Dina årsböcker. Allt till låga medlemspriser. Skriv beställningen på ett inbetalningskort räkna ihop summan och betala i förskott.

Du kan köpa våra tidigare årsböcker till medlemspris; 100 kronor styck. Dock är **Vildmarksliv** (utk. 1991) och **Örjan Kajland** (1992), utgångna. *Tänk bara på att porto tillkommer: 55 kronor för 1-2 böcker och 110 kronor för 3-4 böcker.*

En timmermärkares minnen (1994), **Gamla minnen** (1995), **Med hund och bössa** (1996), **Tjugo år i Dalarna** (1997) och **Pavo Makkran** (1998), **Finntorpet i Västerskogen** (1999), **Pekka Huskoinen** (2000), **En bruksbokhållares minnen** (2001), **Från brukskontor och timmerskog** (2003), **Den gamle fogdeskrivaren**

(2004), **Ur fjällfolkets liv** (2005), **Minnen från skogarna** (2006), **Mina jaktkamrater** (2007), **Från skilda marker** (2008), **Svenska Jakten** (2009), **Minnen från mitt jägarliv** (2010)

Jubileumsskriften, 50 kr, inkl porto.
Mansbilderna hos Gustaf, uppsats, 100 kr inkl porto.

Vykort av Gustaf Schröder kostar 5:- st.

Medlemsmärken:
Tygmarken kostar 25 kr.
Metallmarken 30 kr.

Var sätter vi Schröder-skylden?

Kom med förslag på lämpliga platser som borde märkas ut med en Schröderskylt.

Enligt årsmötets beslut skall det vara något speciellt med platsen som sammanknippas med Gustaf och hans författarskap.

Skicka in förslaget till styrelsen och ange även vem som är villig att betala för skylden; det vill säga bli sponsor. Vi anger detta på skylden. Kostnaden är cirka 500 kronor.

Vår adress hittar du högst upp på sidan.

Ändra adress!

Om Du flyttar eller om posten ändrat Din adress är det viktigt att **Du meddelar oss den nya adressen snarast möjligt.**

Nästa nummer

utkommer i maj 2012. Annonser till Börsen eller övrigt material skall var sekreteraren tillhanda senast 1 april. Har du tips på vad Nying skall innehålla, skriv gärna en rad!